

— Część druga, zgodnie z którą zaskarżona decyzja jest oparta na elementach, które nie zostały przewidziane w planie działania.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2016 r. – PL/Komisja

(Sprawa T-689/16)

(2016/C 441/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.-N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej szefa wydziału DG HR.B4 „Zarządzenie przebiegiem kariery zawodowej i wydajności” z dnia 22 grudnia 2015 r. o niewykonaniu wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. poprzez przyjęcie decyzji, wykonanej już ponad 3 lata temu, w sprawie przeniesienia skarżącego z urzędu w interesie służby z przedstawicielstwa Unii Europejskiej na Zachodnim Brzegu Jordanu i w Strefie Gazy (Wschodnia Jerozolima) do Dyrekcji Generalnej ds. Mobilności i Transportu (MOVE) w Brukseli z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2013 r.;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji z dnia 20 sierpnia 2015 r. o nieuwzględnieniu wniosku skarżącego, złożonego przez jego adwokata, o przekazanie mu informacji o środkach podjętych przez Komisję w celu wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie F-96/13;
- zasądzenie od Komisji zapłaty skarżącemu kwoty 250 000 EUR w drodze odszkodowania za doznaną szkodę materialną i krzywdę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, ze względu na to, że zaskarżone decyzje nie są zgodne z sentencją wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 kwietnia 2015 r. w sprawie F-96/13 w odniesieniu do jego uzasadnienia, które stanowi konieczne wsparcie dla sentencji, w takim rozumieniu, że jest ono nieodzowne dla określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji.
    - Strona skarżąca uważa, że art. 266 TFUE nakłada na Komisję obowiązek unikania tego, aby każdy akt zastępujący akt, którego nieważność została stwierdzona obarczony był takimi samymi nieprawidłowościami, co nieprawidłowości zidentyfikowane w wyroku stwierdzającym nieważność, co ma miejsce w niniejszym przypadku.
  2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia proceduralnego, ze względu na to, że zaskarżone decyzje nie stanowią właściwego, w dobrej wierze i rzetelnego, wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej stwierdzającego nieważność i zostały wydane jedynie w celu nadania pozorów legalności decyzji, która, pomimo, że stwierdzono jej nieważność, została już wykonana ponad 3 lata temu.
  3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 22a regulaminu pracowniczego.
-